

VEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

La ciència perseguida

En Malastruck Hullerós, savi astròleg, ha acabat el calendari per a l'any vinent amb el temps veritable de totes les diades.

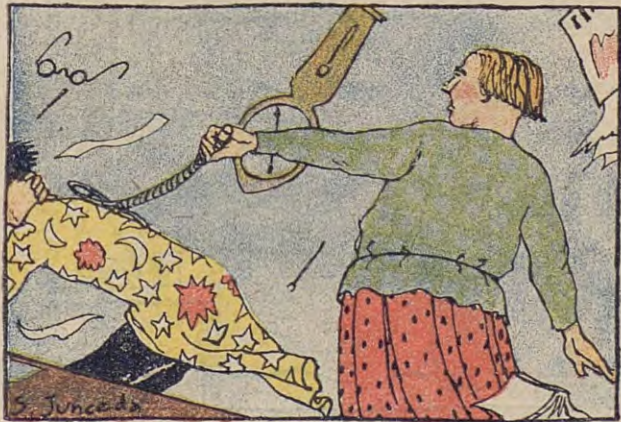
Entra la família: —Però, home! El 3 de març és el sant de la tia i aquí poses pluja! Oh, i el 16 i el 20. Vaja! Ja ho estàs arreglant de seguida!

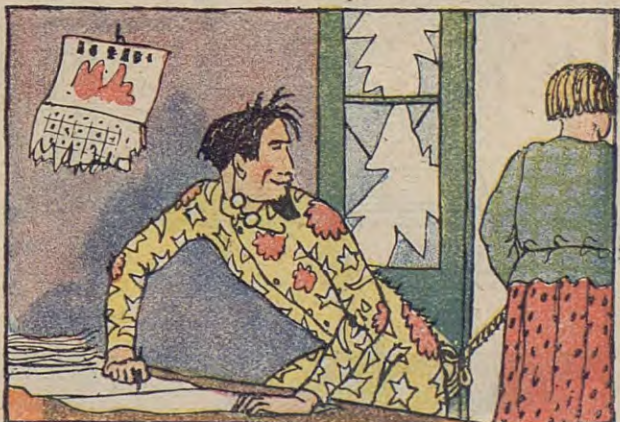
Entra un pagès: —Escolteu, mestre! Ja m'esteu treient aquestes pedregades per l'abril. Justament les fires! O sinó!!!

La sogra: —Senyor meu; no s'hi val! El dia 13 d'octubre hi haurà Junta del Comitè de Sogres. Ja cal que m'hi posi un bon sol en lloc d'aquesta nevada!

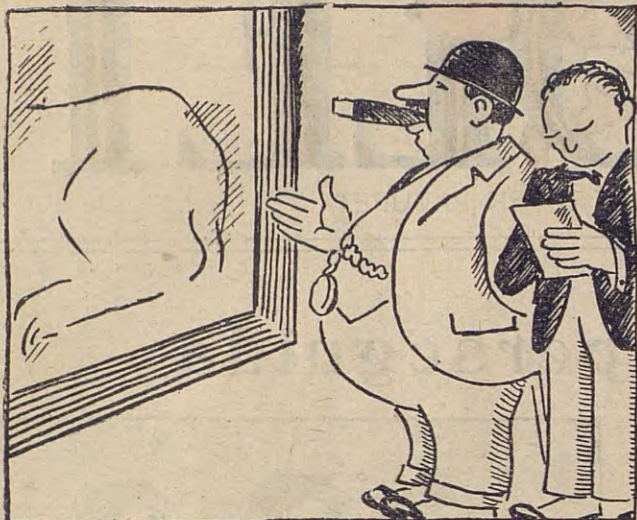

¿Que no? Ja ho veurem! Pim... Pam... Catacruc!

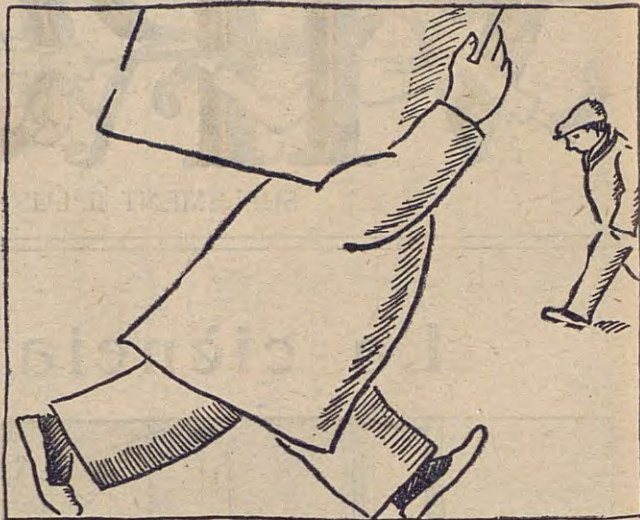

En Malastruck va venjar-se assenyalant per a tal diada llamps i trons i pedregada.

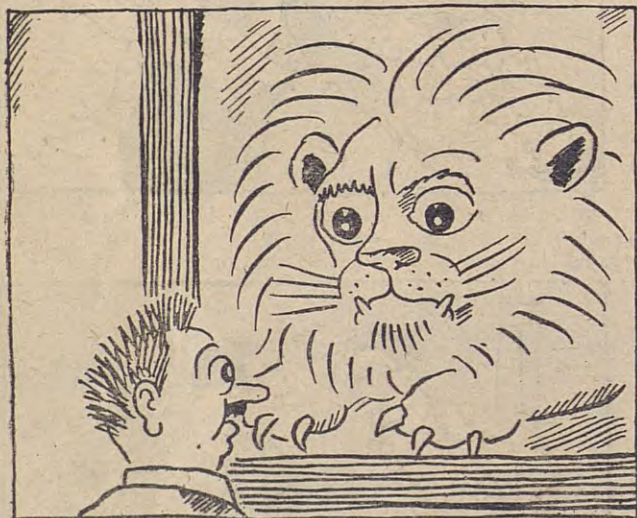
Pintura realista

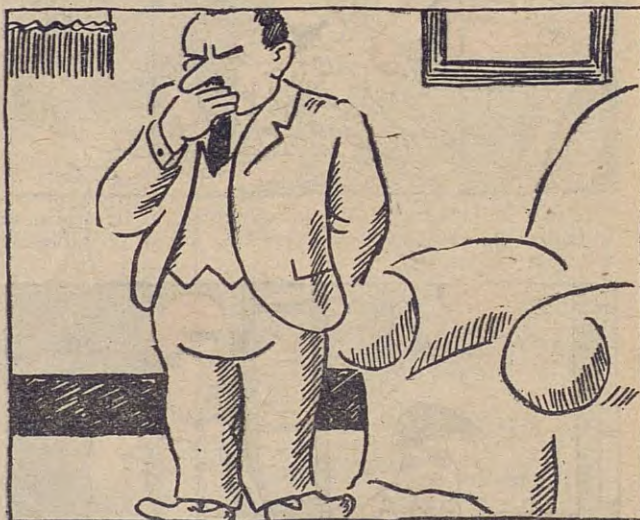
El senyor Piguillem comprà un quadro realista que figurava un lleó africà enfutismat.

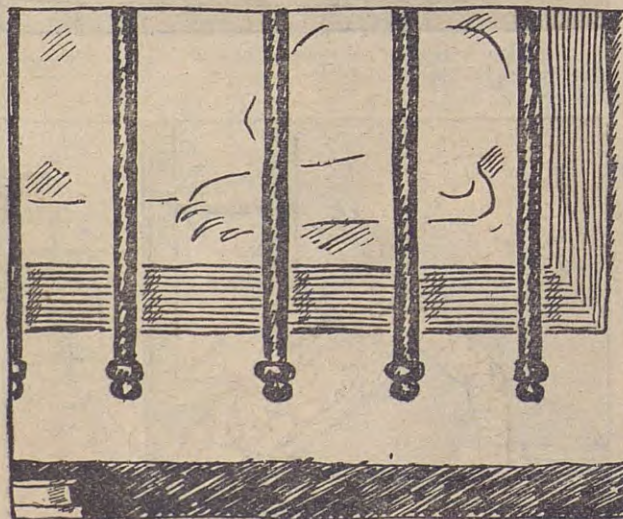
Li'l portaren a casa i el van penjar a la paret.

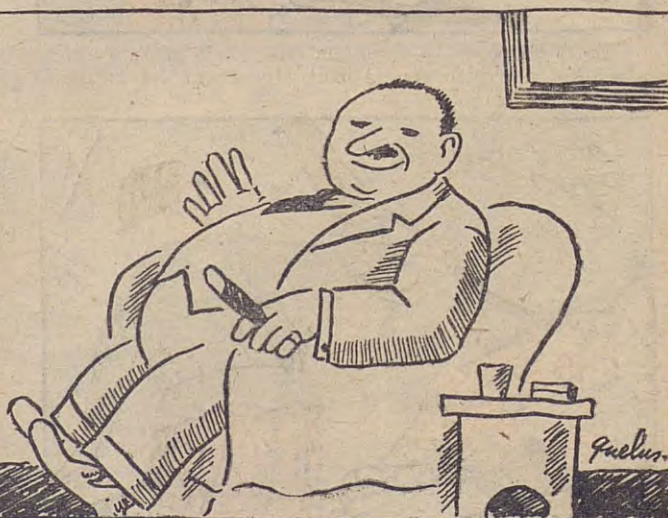
Era un lleó pintat amb tant realisme, que cada vegada que el senyor Piguillem passava pel seu davant no podia dissimular una esgarritança de por.

El senyor Piguillem estava desesperat. Li sabia greu desprendre's del quadro, i en canvi cada dia tenia més por.

Després de molt rumiar, va trobar la solució. Féu col-

locar una reixa ben gruixuda davant del quadro i així va poder contemplar-lo tranquil i satisfet.

HISTORIETA-MUDA.

Feina difícil

Un bon senyor del Putxet
vol netejar son gosset.

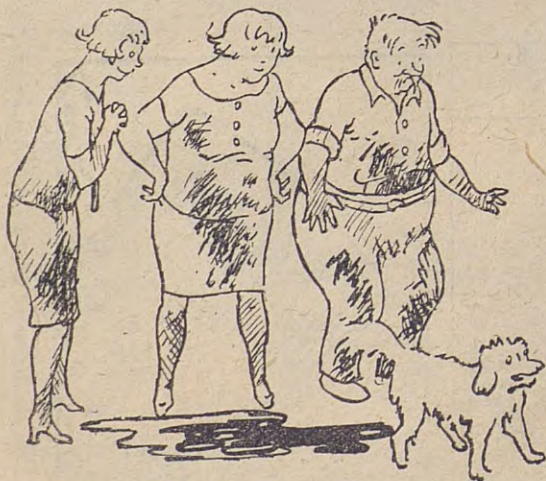
Mes, com no és cosa senzilla,
es fa ajudar per sa filla.

També hi pren part sa muller
en l'amoïnós afer.

Per fi surt del bany el gos,
blanc que sembla un pom de flors.

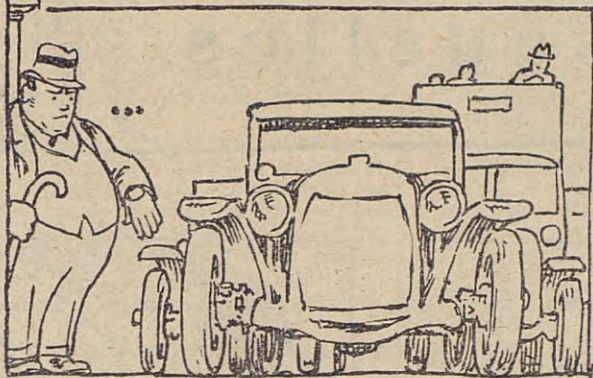

El gos és net, però ells van bruts
i ara, d'enguig resten muts...

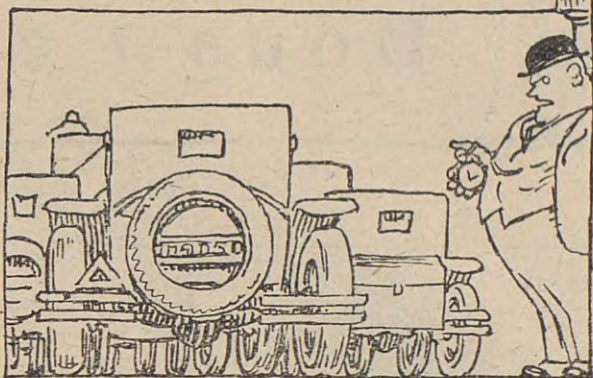

en veure que en un bassot
es torna a embrutà el gossot.

LES HISTOIRES DE L'ONCLE JOAN

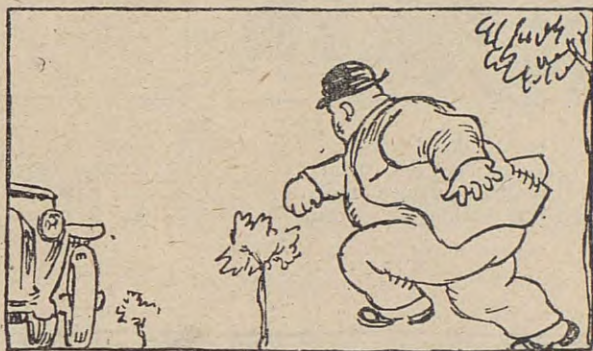
1 El senyor don Meliton,
que és un senzill «peaton»,
ha d'agafar el tren d'un quart;
si no passa, farà tard.

2 El senyor don Bernabeu
—que és un que sempre va a peu—
ha de trobar un curial
i tem no ser puntual.

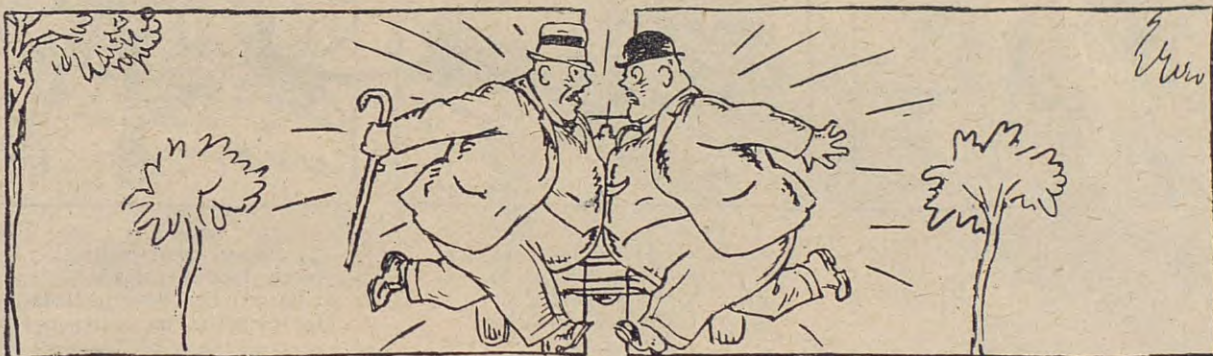

3 Quan l'auto arriba a passar,
fillets, fa deesesperar!

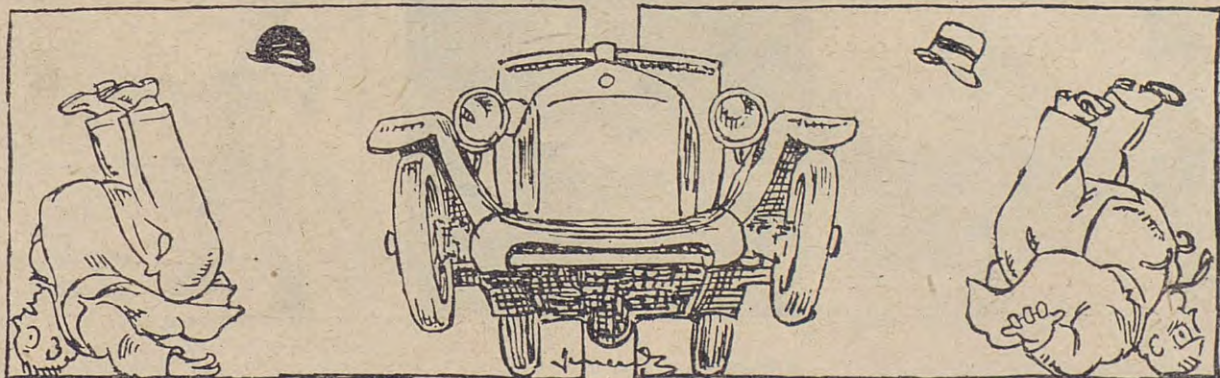

4 Quina tortura infernal,
no canvien el senyal!

5 Ara està la cosa a punt,
ja no en queda sinó un!

6 Tots dos arrenquen a corre
i... era fatal el que ocorre:
Que l'un i l'altre subjecte
topen en mig del trajecte!

7 I per sort, l'un i l'altre home
tenen la panxa de goma.

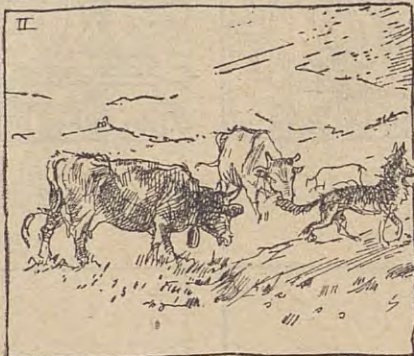
8 De rebot els ha expellits
al lloc d'on eren sortits.

9 Sinó, l'auto era arribat
i els hauria atropellat.

Bous i esquelles

I
Un pastor del Pirineu
tragué el ramat del corral
i el portà muntanya endalt
així que es fongué la neu.

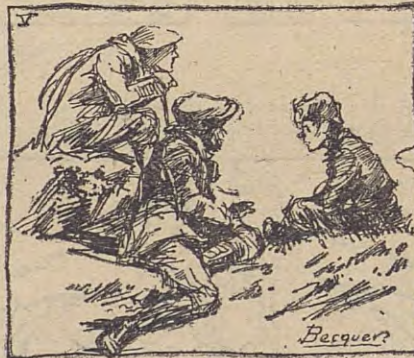
II
Cada vaca i cada brau
la seva esquella portava
que tothora ressonava
per la conca i per l'afrau.

III
Quan una vaca es perdia
de seguit la retrobava,
puix l'esquilla ressonava
i ell de lluny el so seguia.

IV
Uns lladregots de camins
a la pleta es presentaren
i amb el bon pastor parlaren
com si fossin peregrins.

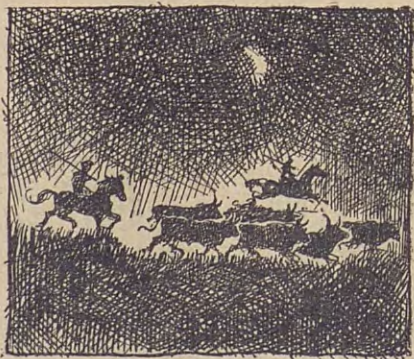
V
—¿Ens vendríeu les esquelles
i jo l'aram en fondré?
Per a Núria volem fer
dues campanes molt belles.

VI
El pastor, molt confiat,
recull tota sa ramada
i un cop l'ha desesquellada
les esquelles ha entregat.

VII
Els lladres, un xic avall
fan un gran foc a un recó
per a fer creure al pastor
que estan fonent el metall.

VIII
Silenciosos a la nit
arregleguen la ramada
i a França l'han traspasada
mentre el pastó està adormit.

IX
I a l'endemà resta mut
de sorpresa el bon pastor
en veure que en la foscor
bous i esquelles ha perdut.

Acusació falsa

L'HOMME pelut i espellifat seia mig adormit en un banc del passeig. Tenia tot l'aspecte d'un derrotat en la lluita per l'existència i, en efecte, ho era.

Mentre dormitava tranquil·lament, a l'altre extrem del banc s'hi assegué un altre personatge que era absolutament el revers de la medalla. Jove, distingit, ben afaitat i abillat correctament de smoking, amb barret fort i un lleuger abric de mig temps, guants blancs, bastó de puny daurat i sabates de xarol.

De moment cap dels dos no semblà fer esment de l'altre. Després el perdulari es desvetllà i contemplà el seu veí de banc amb curiositat mal dissimulada. El nou arribat se'l mirà també i amb una mirada de llàstima inicià la conversa:

—I doncs, sembla que esteu apurat!

—Què us importa a vós! Els rics rai, us en podeu ben riure de nosaltres.

—No me'n ric pas. Al contrari, voldria ajudar-vos.

—No necessito ajut de ningú; gràcies—féu l'altre secament.

—Em sembla que una dotzena de duros no us vindria malament.

—No, en efecte, però passen alts.

—¿I si jo us els donés?

—Seria a canvi de quelcom... que segurament no voldré fer.

—Sou molt desconfiat. En efecte, seria a canvi d'un servei, que us vull demanar, però no és res que no pugueu fer.

—Digueu, doncs, però em sembla que poc farem res.

—Es molt senzill. Jo estic enamorat.

—¿I no sabeu la casa?

—Sí, i he parlat amb la noia, però no em vol. Diu que li agraden els homes valents i es pensa que jo no en sóc.

—I amb tot això, ¿què hi tinc que veure jo?

—Ara ho veureu. Ella viu amb la seva mare i una criada vella en aquella torre de l'altra banda dels jardins. La tanca és baixa i les finestres també i no hi ha gos. Només heu de fer que entrar-hi com si anéssiu a robar. Llavors jo, que com a bon enamorat estaré rondant la casa, us veig, salto també a dintre, us agafó, ens barallem davant de les dones i us deixo fugir fent veure que m'heu mig estabornit.

—Com a les pel·lícules, vaja.

—Bé, ¿us convé o no?

—Ho provaré. Vinguen els duros.

—Teniu. Deu per ara, i si va tot bé, torneu demà en aquesta hora i us en donaré deu més.

—I si no me'ls doneu, aniré a contar-ho a les dones!

—Conforme. Veniu?

—Anem.

Travessant els jardins públics es dirigiren cap a la torreta designada. Pel camí, el perdulari sentí quelcom de feixuc que li queia sobre el peu, però no en féu cabal ni veié què era per causa de la foscor. Arribats da-

vant de la casa, l'home saltà la tanca i amb passos cautelosos es dirigí a la finestra més propera. Pujà i es trobà en una saleta de música. Al fons hi havia una porta que donava a un despatx o estudi.

—Aquí hi deu haver caixa de diners—pensà el fingit lladre, començant a convertir-se en lladre de debò.

Entrà en la fosca habitació i, en efecte, en un recó hi havia una caixa forta. Mentre s'hi dirigia, la porta per on havia entrat es tancà de cop. Ràpidament hi corregué... estava tancada per fora! Al mateix temps s'adonà d'un home immòbil assegut en una butaca. Era mort!

Volgué fugir, però la finestra era reixada.

Al cap d'una estona la porta s'obrí i hi aparegueren dos policies seguits del jove elegant.

—Aquest és el pillo que he trobat en entrar i que acabava de matar el meu oncle d'un tret. Sort que he estat a temps de tancar-lo per fora.

Un dels policies examinà el mort, mentre l'altre subjectava el perdulari.

—¿On tens el revòlver?—li preguntà bruscament.

—No tinc revòlver—féu tranquil·lament el detingut.

—Deu ésser per aquí a terra—féu l'altre policia.

—No és a terra—digué l'acusat.

—El deu haver llençat per la finestra—féu el policia.

—Dispensi, guàrdia—féu l'acusador. —Em penso que, contra el que ell diu, el té a la butxaca.

—Ah, t'ho penses, eh?—féu el detingut sorneguer—t'ho penses, perquè mentre travessàvem el jardinet me l'hi has posat. Però no comptaves amb això.

I ficant les mans a la butxaca mostrà que era completament estripada.

—L'he sentida caure quan l'hi has posat—afegí.

I el veritable assassí anà a la presó aquell vespre.

UN TURISTA

Se'n va a Roma Don Pancràs i li diu el noi Andreu:

—¿Oï tu que visitaràs

Capitoli i Coliseu?

—Ja ho crec—el turista fa

sense rúmiar el mot—

tinc costum sempre d'anar

al cine primer de tot!

P. E. P.

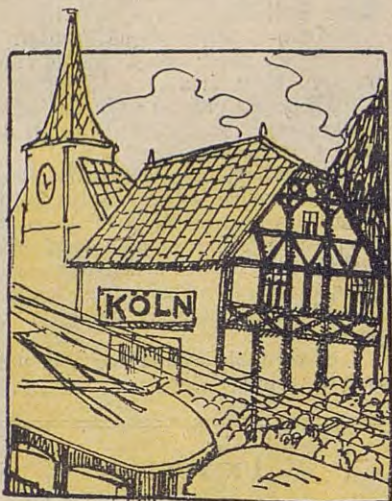

—I pensar que el metge em recomanà dormir a l'aire lliure per guarir-me els pesombres!

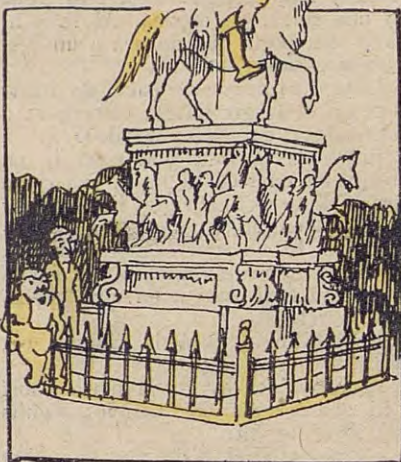
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Qui té el cutis massa fi,
segons on, no pot dormir.*

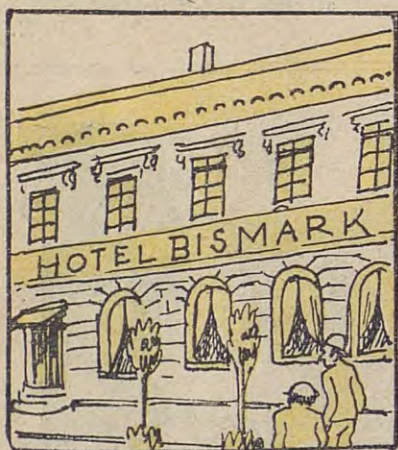
Volent veure terra estranya
fan un viatge a Alemanya.

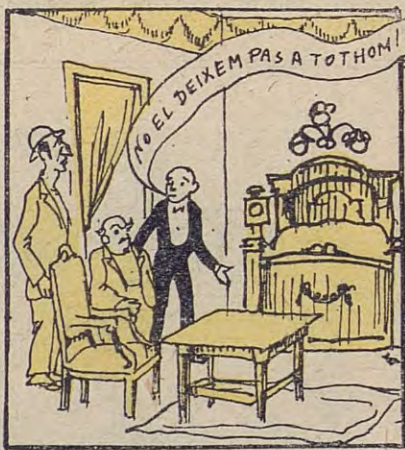
Hi ha erigit en un parc
un monument a Bismark.

Aquest era, si no m'erro,
el gran «Canceller de Ferro».

A la nit van a un hostal
que és de fama universal.

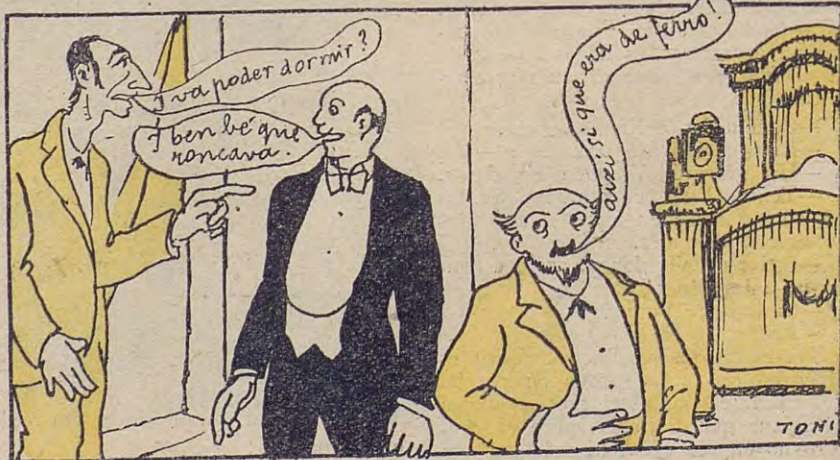
—Es tot ple, prò els puc cedi
un llit on Bismark dormí.

—Si no hi ha més, què hi farem.
Aquest llit ens partirem.

Els insectes a la nit
els causen molt fort neguit.

—Diu que aquí hi dormí Bismark.
—Sí senyor. No en pot dubtar.

—Ara sí que ho crec ben bé:
de ferro era el Canceller.